

Ελληνικό Φεστιβάλ Μελβούρνης «Αντίποδες» 2015

Γράφει και επιμελείται
ο Γιώργος Αθανασιάδης

→ Δικηγόρος, SYDNEY NSW,
→ e-mail: athanasiadis.g@hotmail.com
→ Tel: 0421969172

Στη γη αυτή ζούμε όλοι με την ελπίδα. Ο καθένας μας ελπίζει σε κάτι που να καλύπτει τις ανάγκες του. Οι ανάγκες αυτές μπορεί να είναι πρώτα από όλα ανάγκες επιβίωσης. Δηλαδή, το να μπορεί να έχει εξασφαλίσει, με κάθε τρόπο τα απαραίτητα για τον ίδιο και την οικογένεια του, ούτως ώστε να μπορεί να ζει με κάποια στοιχειά αξιοπρέπειας. Εδώ στην ελληνική παροικία της Αυστραλίας, οι συμπαρικοί όλοι, άλλος περισσότερο άλλος λιγότερο, έχουν καλύψει αυτές τις ανάγκες, δηλαδή πρώτα της επιβίωσης και στη συνέχεια της πλούσιας διαβίωσης. Επομένως, αισθανόμενοι και Έλληνες, το αρχαίον εδώ στις παροικίες ίδρυσαν συλλόγους και εδώ και πολλά χρόνια πολιτιστικά φεστιβάλ που κατά την άποψη τους βέβαια, συντηρούν την ελληνικότητα τους και την περί ελληνικής κουλτούρας αντίληψη τους.

Τα ελληνικά αυτά φεστιβάλ φέτος διοργανώθηκαν παράλληλα την ίδια ημερομηνία σε όλες τις μεγάλες πόλεις της Αυστραλίας μεταξύ των οποίων το Σίδνεϋ και η Μελβούρνη. Θιασώτης και μέτοχος των δρώμενων του Ελληνικού φεστιβάλ Μελβούρνης, στον ιστορικό δρόμο Lonsdale street που κάποτε είχε άρωμα Ελλάδας, βρέθηκα και εγώ για να παρακολουθήσω το διήμερο 14 και 15 Φεβρουαρίου. Φυσικά είχα ξαναβρεθεί στο παρελθόν, στο χώρο της λαϊκής αυτής πανηγύρεως που για μία ακόμη φορά με έστησε στο τοίχο και ως δήμιος εκτελεστής πλίν ελαχίστων εξαιρέσεων θέλησε να εκτελέσει τα όποια στοιχεία αισθητικής μου και την περί της Ελλάδας και Ελλήνων σημειολογία μου. Γεννήθηκα Έλληνας στην πόλη του κόσμου την Αθήνα, που στην πορεία των ετών, κατέκλυσαν τα στίφη των αλλοτόπων συμπατριωτών μου, παρεμβαίνοντας αισθητικά στη πόλη χωρίς να διατηρούν τα στοιχεία εκείνα της παράδοσης και των τόπων καταγωγής τους. Ως νεόπλουτοι, νεοδιορισθέντες δημόσιοι υπάλληλοι απόρροια ρουσφετολογικών σχέσεων με πολιτικούς της επαρχίας, εισήγαγον το κίτς και το απορριπτό στην αισθητική της πόλης. Αυτά συνέβησαν στην Αθήνα, της παράδοσης, του Ελληνισμού, της υψηλής αισθητικής και του πολιτισμού.

Στη Μελβούρνη από την άλλη, μέσα από ένα πλέγμα πλήρους σύγχυσης, εκτός από τα πολιτιστικά σωματεία και τους συλλόγους που μεταφέρουν στοιχεία πολιτισμού και παράδοσης αιώνων, μέσα από τη μουσική, το τραγούδι και την ενδυματολογία, υπήρχε στους χώρους του φεστιβάλ, μια περίεργη αίσθηση. Αρχικά εκείνα τα τεράστια πλαστικά, φουσκωτά πράγματα που θύμιζαν λούνα πάρκ ή παιδότοπο. Το κίτς σε όλο του το μεγαλείο και άντε να πεις ήταν να διασκεδάσουν τα παιδιά. Στη συνέχεια τα διάφορα κιόσκια, όπου ο καθένας εξέθετε ότι ήθελε από πολύ σοβαρά και ανθρώπινα θέματα και υπηρεσίες, όπως φροντίδα ηλικιωμένων, ταξιδιωτικές υπηρεσίες, έργα και δραστηριότητες συλλόγων μέχρι και θεματικά περίπερα που έχουν να κάνουν με άλλες δραστηριότητες και κυρίως αθλητικές. Εκείνο όμως ήταν το must στην υπόθεση όλη ήταν εκείνα τα πρόχειρα μαγειρεία λουκουμάδων ως στοιχείων άμεσα χαρακτηρίζοντος τον Ελληνικό πολιτισμό, μαζί με το σουβλάκι και φυσικά τον παραδοσιακό καφέ Φραπέ. Τι σύμπτωση αλήθεια, που τα ίδια αυτά, παρουσιάζουν σαν στοιχεία του πολιτισμού τους και οι απέναντι...

Την πρώτη μέρα, πριν τη μεγάλη συναυλία, ήταν

στην κεντρική σκηνή, οι προσωπικότητες της πολιτικής ζωής της πολιτείας της Βικτώρια, δηλαδή ο πρόεδρος της Βικτώρια, ο γένης της αντιπολίτευσης Κος Μπίλλ Σόρτεν και πλήθος βουλευτών και πολιτικών από όλες τις πολιτικές παρατάξεις. Από τους κεντρικούς ομιλητές ο Πρόεδρος της Ελληνικής Κοινότητας Βικτώριας Κος Παπαστεργιάδης, ο οποίος μίλησε σε σπαστά Ελληνικά και άψογα αγγλικά, εξυμνώντας τα έργα και τις ημέρες της κοινότητας σε σχέση με το νεόδμητο Greek centre των πολλών ορόφων. Μας ενημέρωσε για τη στήριξη της προσπάθειας και της καμπάνιας «Τον Μάρτιο μιλάμε Ελληνικά» που παροτρύνει τους Έλληνες της παροικίας να μιλούν Ελληνικά, εφόσον βέβαια τα γνωρίζουν.

Την ίδια μέρα ανέβηκε στο βήμα και ο Κος Πρόεδρος της Ελλάδας στην Αυστραλία Κος Χαράλαμπος Δαφράνος, ο οποίος μίλησε γενικά για τον ελληνικό πολιτισμό και επίσης εξέπληξε με την αλλαγή της μέχρι τώρα θέσης του, υποστηρίζοντας ότι πρέπει όλοι να στέρξουμε και να σταθούμε δίπλα στην προσπάθεια της νέας Ελληνικής κυβέρνησης, χωρίς όμως να ορίσει σε ποιά κατεύθυνση και τι ακριβώς να προσπαθήσουμε να στηρίξουμε. Να στηρίξουμε εκείνη την άποψη που θέλει την Ελλάδα ελεύθερη, υπερήφανη και όρθια, χωρίς τους Μερκελοειδείς κατακτητές της ή να στηρίξουμε την οποιαδήποτε συμφωνία με την λυκοσυμμαχία των Βρυξελλών, έστω και αν πρέπει να δεσμεύσουμε άλλες σαράντα μελλοντικές γενιές Ελλήνων. Αυτό δε κατέστη σαφές από την ομιλία του Κου πρόεδρου, ο οποίος δεν μας είχε συνηθίσει σε τέτοιου είδους «επαναστατικές» δηλώσεις πριν την 25η Ιανουαρίου 2015. Θα πεί κανείς διπλωμάτης είναι ότι θέλει λέει, πάντως αυτό που έχει σημασία είναι ότι είναι ένας άνθρωπος που ερευνά, μελετά και έχει γενικότερα αξιοθαύμαστες απόψεις σε θέματα πολιτισμού

Θεωρώ λοιπόν, ότι δεν θα ήταν δυνατόν εκέφρων νους και Έλληνας να υπάρχει, ο οποίος βλέποντας τα χαμερπή και τα ευτελή να μη συγχιστεί. Δεν είναι δυνατόν να εμφανίζονται τρεις απίθανοι τύποι, με δήθεν στολές αρχαίων Ελλήνων, σχεδιασμένες από ... (ποιούς άραγε;) δημιουργούς μόδας, ουδεμία σχέση έχοντων με την υψηλή αισθητική των αρχαίων μας προγόνων. Η όλη αυτή πάντως απραξίον συνίδε θα μπορούσε κάποιος να πεί και με το πνεύμα του δεύτερου σαββατοκύριακο της περιόδου που διανύουμε τώρα.

Η δεύτερη μέρα παρόμοια με την πρώτη, τα ίδια περίπερα, οι ίδιοι άνθρωποι διαλαλώντας την πραγματικότητα τους απευθυνόμενοι βέβαια και σε ένα κοινό που έχει σαφώς μιά όξι και τόσο ορθή αντίληψη για τον Ελληνισμό και την ιδιότητα του Έλληνα. Ο Ελλη-

νισμός και η παράδοση, εξαντλείται σε ένα διαγωνισμό λουκουμαδοφαγίας επί σκηνής, όπου τέσσερις άνθρωποι, κοντιεύουν να πνιγούν, τρώγοντας γρήγορα 15 τεμάχια λουκουμάδων. Η κοπέλλα που τους έφαγε πιά γρήγορα, κέρδισε το βραβείο των \$250 που τις δίνει το δικαίωμα να τρώει λουκουμάδες για ικανό χρονικό διάστημα σε κάποιο εστιατόριο αυξάνοντας το ζάχαρο της, προς τέρψιν των εταιρειών φαρμάκων και των ιατρικών κέντρων. Το πλήθος ζητωκραύγαζε τους λουκουμαδοφάγους Έλληνες και μετά χειροκροτούσε τα διάφορα συγκροτήματα που παρουσίαζαν τα χορευτικά προγράμματα.

Γενικώς το πλήθος ζητωκραύγαζε και χειροκροτούσε τα δρώμενα που εκτός από το Δημήτρη Μπάση που μάγεψε το κοινό κυριολεκτικά, με τα όμορφα τραγούδια, και μερικούς άλλους αξιολογούς τοπικούς καλλιτέχνες, υπήρξε στις σκηνές και ένα φεστιβάλ κακοφωνίας. Για να μη γίνονται όμως εμπαιχθείς εκτιμώ αφάνταστα και συγκαίρω την προσπάθεια που γίνεται και μάλιστα για να είμαι ειλικρινής, είναι για όλους μας εύκολο να κρίνουμε απ έξω, αλλά για να μπούμε στο χορό να δούμε τι θα κάνουμε και εμείς...

Πόσο όμως να αντέξει κάποιος και να μη σχολιάσει το αρνητικό; Δεν είναι δυνατόν να υπάρχει κάπου στη γη Ελληνικό φεστιβάλ και να μην υπάρχει ένας μα ένας έστω πάγκος με βιβλία. Βιβλία Ελληνικά, βιβλία Αγγλικά, είναι δεν πειράζει... Βιβλία ρε παιδιά! Βιβλία υπάρχουν ακόμη και στα πανηγύρια των αθιγγάνων των περιοχών του Ζεφυρίου, Καματερού και Σοφάδων Καρδίτσας, έστω και αν δεν ξέρουν να διαβάζουν.

Τι Έλληνες είμαστε και τι πολιτισμό έχουμε; Μόνο για λουκουμάδες, σκυλάδικα, τοιφετέλια, σουβλάκι και φραπέ; Αν είμαστε τέτοιοι Έλληνες καλά να πάθουμε... ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ καμία σχέση με τους προγόνους μας. Φεστιβάλ Ελλήνων χωρίς την παρουσία, ενός περιπτερού λόγου (βιβλίο, εφημερίδας κλπ), χωρίς την παρουσία κάποιου μικρού έστω θεατρικού δρώμενου, λυπούμεθα πολύ κύριοι διοργανωτές αλλά δεν είναι φεστιβάλ πολιτισμού. Η και αν είναι φεστιβάλ πολιτισμού δεν είναι αρκούτως Ελληνικού πολιτισμού. Πάσχει, έχει πρόβλημα ταυτότητας.

Η ευχή είναι τώρα με την ανανέωση της παροικίας μας, με την είσοδο νέων Ελλήνων μεταναστών, να αλλάξει και η νοοτροπία των παλαιότερων διοργανωτών και όλων εκείνων που υπάρχουν και λειτουργούν μέσα στις Ελληνικές κοινότητες και να αρχίζουν να διαχειρίζονται τα θέματα αυτά, νέα πρόσωπα με νέες ιδέες και εγγύτερα στην πραγματική έννοια του Ελληνικού πολιτισμού.

Γιατί η Ελλάδα μας είναι ιδέα!